

Svend Danielsen *Under linjen*

25.08 – 21.10 2018

CV

Svend Danielsen (f. 1955) er uddannet fra Det Kgl. Danske Kunstakademi i perioden 1974-78. Siden har han udstillet på separat- og gruppeudstillinger i Danmark såvel som i udlandet og er blandt andet repræsenteret på Statens Museum for Kunst og Hygum Kunstmuseum. Siden 2013 har han været med til at drive det kunstnerstyrede udstillingssted Svends Bibliotek i Classensgade i København og har desuden udgivet en lang række kunstnerbøger.

ARRANGEMENTER

Torsdag d. 13. september kl. 18-19.30

SAMTALE: HVAD STILLER VI OP MED MALERIET?

I forbindelse med udstillingen byder Overgaden denne aften indenfor til en samtale om maleriet som kunstnerisk udtryksform. Til trods for at intet andet medie har været erklæret dødt flere gange, vender maleriet alligevel mere eller mindre fornyet tilbage årti efter årti. Men hvad er det ved maleriet, som er så dragende? Det vil kunstnerne Claus Carstensen, Martin Aagaard Hansen og Svend Danielsen give deres bud på i en fælles samtale.

Fredag d. 12. oktober kl. 19-20

KULTURNAT 2018: DET INDRE GELÆNDER

I anledning af Kulturnatten 2018 opfører Svend Danielsen og en håndfuld kunstnerkollegaer under navnet Det indre gelænder en improviseret koncert, hvor de udstyret med en række alternative instrumenter vil undersøge lyd og lydfrembringende genstande.

TAK TIL

Svend Danielsen vil gerne takke Lone Arendal, Peter Stuhr, Søren Ankarfeldt, Niels Plenge, Lis Nogel, Jørgen Teik Hansen, Torben Danielsen, Magnus Frederik Clausen, Toke Martins, Anders Sune Berg og Overgaden.

Denne udstillingsfolder kan downloades fra: overgaden.org

Udstillingen er støttet af:

STATENS KUNSTFOND

Overgaden er støttet af Statens Kunstfond og Det Obelske Familiefond

OVERGADEN.

Institut for Samtidskunst, Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K, overgaden.org, +45 32577273

Design: Anni's

Fra redskabsskuret til paradishaven

Af Magnus Frederik Clausen

Første gang jeg så billedkunstneren Svend Danielsen var i starten af 1990'erne. Jeg husker svagt hans lange, mørke hår og ranglede krop, som han jokkede op ad Møllevangen i Fredensborg, hvor min kammerat boede. Siden er jeg flere gange stødt på hans værker, men først 27 år efter denne erindring mødes vi for første gang og snakker om Fredensborg, kunst, Esrum Sø, maleri og meget andet. Det er et år siden, og Svend og jeg sidder nu i hans atelier og taler om hans praksis i anledning af hans soloudstilling på Overgaden. I vinduet står en lille skulptur af sølv-papir, og Svend fortæller, at den engang har været brugt til en madpakke. I dag drysser der stadig smulder ud af den.

Svend, hvad handler udstillingen om?

Udstillingen består af maleri, video, tegning og noget, jeg kalder objekt-skulptur. Maleriet er stadig det hovedkvarter, jeg orienterer mig ud fra, men jeg betragter alligevel de andre elementer på lige fod med maleriet. Jeg er særligt interesseret i den dialog, der opstår mellem dem. Det er en samtale, der giver medspil og modspil til maleriet og luft til, hvordan jeg kan arbejde.

Nogle gange er det, som om maleriet søger efter forbindelser. Som det maleri af Erich Erichsøe, der hænger her i dit atelier. Det snakker med vandrørerne ved siden af.

Ja, de forskellige genstande og malerier befrier hinanden, og jeg vil gerne åbne tingene i stedet for at låse dem fast. Lade mulighederne stå åbne som et fuldgyldigt udsagn. Den udstilling¹, som Mads Lindberg og du satte op sidste år, greb fat i nogle tanker, som også optager mig. Jeg synes nemlig, at de stakels malerier tit hænger så ensomt på galleriudstillingerne. Jeg savner intimiteten i rummet. Når jeg udstiller, prøver jeg at danne et rum omkring billedet ved at inddrage forskellige objekter, som jeg ofte har fundet rundt omkring. Det kan være, at jeg sætter en lampe op, et stykke træ eller andet, og det var præcis det, I gjorde.

Kan du sige lidt mere om de objekter, du arbejder med?

Den papkasse her lå fx ovre ved Irma og kiggede på mig. Den ligner en flue med tre øjne eller noget fra *Star Wars*. Der er nogle proportioner og forskydninger i materialet, der har en kvalitet, jeg kan bruge. Jeg er konstant på udkig efter ting, der kan indgå i min praksis. Det minder lidt om musik; du må være

vågen for at kunne hoppe ind i rytmen og tonen, eller lad os sige hoppe ind i farven og materialet. Det er en måde at tænke på, som jeg har fra musikken.

Hvilken betydning har musik for din praksis?

Jeg er ikke musiker, men er optaget af musik og spiller i et kunstnerband. Jeg kan tydeligt huske første gang, jeg spillede nogle toner på en guitar, som maleren Peter Martensen sendte igennem en forvrængningsmaskine. I det øjeblik oplevede jeg et frirum, som jeg blev klar over manglede i min kunst. Jeg er uddannet af den gamle skole på akademiet, og hvis du vækkede mig midt om natten, kunne jeg lave et portræt af naboen i søvne. Det er også godt, men man skal huske sit åndedræt og sin frihed, og musikken gav mig en vej ind til maleriet igen. Jeg vil gerne vise dig en malemaskine, jeg har lavet, som har lidt med det at gøre. Det er en tom klementinbakke med huller i. Den passer lige til tre pensler, og samtidig dækker den for udsynet til, hvad man maler.

Måske nogen vil forstå sådan en genstand som en hindring i at male – det vil sige en modstand og ikke en hjælp.

Det er en hindring for udsynet, men ikke for rytmen. Den forvrænger udtrykket, og de forskellige pensler kan skiftevis tage føringen. En slags instrument, hvor der er en grundtone. Den giver en rytme, men ikke kontrol. Det er en modstand, der giver nye muligheder, og ikke at kunne se, hvad man maler, kan være en gave.

Du bruger også andre kunstneres malerier som katalysator for dine undersøgelser. Hvordan fungerer det?

Til eksempel har jeg lavet et værk efter et motiv af Georges Rouault. Intentionen var at prøve noget af det samme af som ham, men det gik i ged. Dog ligger essensen af det, jeg oplevede, da jeg malede det, i min hukommelse og er tilstede i andre billeder, som jeg efterfølgende har malet. Når et maleri starter sådan, ender det aldrig med at ligne udgangspunktet. Det handler om min forestilling om en anden kunstner. Jeg prøver at indleve mig i deres værk og forestiller mig en masse ting, men det er alt sammen noget, jeg digter. Om det bliver lig udgangspunktet er ikke vigtigt. Det er en måde komme ind i materien.

Er det et kunsthistorisk studie, hvor du dyrker forskellige kunstneres projekter og perioder?

Nej, jeg er styret af, hvad jeg har set og oplevet. Det handler om at sanse verden og drage den ind i værket. Der er en italiensk komponist, der har skrevet et stykke musik, *Il Giardino Religioso*, altså den religiøse have. Jeg tror, vi skal lidt derover af. Paradis er for storladent et ord, men der kan godt være genskin samtidig med sansning og undren. Det er svært at forklare.

I bogen Jordbær er et interview med dig, Lisbeth Bonde og Tal R, hvor Tal beskriver dine værker som noget, man kunne finde i et redskabsskur, men ikke ved, hvad er. Det er jo vidunderligt at finde noget, man ikke ved, hvad er, men der må være sket noget siden dengang, for mange af dine værker ligner ikke noget, man finder i et skur. Er vi ude på en vandring fra redskabsskuret til den religiøse have?

Der er sket noget siden dengang, men jeg tror også, at man kan finde en skrammelskulptur i den religiøse have. Der skal være plads til sjov, ellers gider man ikke at være der. Maleriet er et åbent rum, som man i bedste fald ikke kan definere. Der sker nogle ryk indimellem, hvor jeg bevæger mig nye steder hen.

Kan vi snakke mere teknisk omkring nogle af dine billeder. Hvordan er de opbygget?

Mine malerier indeholder ofte forskellige nedslag. Måske maler jeg en sø som her (Svend peger på et større maleri, der skal med på udstillingen); det kunne være Esrum Sø, men det er ikke ensbetydende med, at der ved siden af søen er en mark som i et traditionelt landskabsbillede. Det er løse ender, forskellige udsagn, som bliver malet sammen på lærredet, side om side. Ved siden af søen har jeg fx malet nogle farvekombinationer, der kommer fra et studie af Svend Wiig Hansen, og andetsteds er der et område, hvor farverne rød og grøn mødes. Når jeg maler, laver jeg tit en masse notater og tegninger foran malerierne. Det er sideløbende handlinger, der undersøger forskellige afstikkere, og tegning giver mig en bevidsthed omkring ting, som gør mig bedre til at placere mine slag.

I dette maleri har vi altså en erindring om Esrum Sø, og derfra springer vi til en undersøgelse af, hvordan rød og grøn mødes, til en hilsen til Svend Wiig Hansen til noget helt fjerde, der kunne ligne en væltet romersk søjle. En collage af input?

Lad os kalde det forskellige nedslag, der bliver ført sammen i et billedplan for til sidst at fremstå som et samlet udtryk. Undervejs er maleriet blevet vendt

om flere gange med fokus på de enkelte udsagn. Ligesom når du kigger på et kort, hvor du orienterer dig ud fra det punkt, hvor du står. Til sidst har værket fået sit endelige udtryk på den led, det nu vender.

Så billedet undersøges på alle leder og kanter?

Maleriet er et objekt, en genstand, jeg kan vende og dreje under processen. At dreje det giver nye blik på det, jeg maler, og jeg bliver opmærksom på andre kvaliteter rent formelt i værket.

Jeg får en oplevelse af, at dine malerier prøver at indkapsle alt muligt; fra en revne i asfalten til lyset i et vindue eller en hund på bagsædet af en bil. Dine malerier inkluderer alle disse udsagn uden at skære dem ud i pap. Du prøver at snyde dig selv, så de udsagn, du arbejder med, ikke bliver fortænkte. Lidt som at cykle. Du vil gerne køre til højre, samtidig med at du drejer til venstre – og helst uden at vide, hvad vejen hedder, men du ved det egentlig godt. Og du vil helst ikke tænke over, hvordan du cykler, for det fjerner fokus fra, hvad du ser på vejen, men samtidig er du helt klar over, hvordan cyklen virker, og derfor har du skruet pedalerne af.

Der er noget om det. Som rød og grøn, der mødes på et lærred. Prøv at beskrive det; det er næsten umuligt, men hvis du ser det og oplever det, så stiller du ikke spørgsmål til, hvad det er. Man kan have en mening om det, men det stikker dybere, end hvad man kan udtrykke med ord. Måske er der noget, man gerne vil male konkret, men man maler det fra siden.

Jeg har ikke mere stående på mit papir, ud over det billede vi har snakket om tidligere: vandringen fra redskabsskuret til den religiøse have, måske skal vi stoppe her?

Ja, det er et fint billede at stoppe ved.

Magnus Frederik Clausen er billedkunstner.

1. Landscape Modern Oil Painting Canvas Painting Abstract Oil Painting Wall Hanging, 16.06 – 22.07 2017, Galleri Benoni. Kurateret af JIR SANDEL.